

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בִּי־תִשְׁא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנֹטְרָסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"ט - חֻלַק י"ז

קוֹנֹטְרָס 857

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לַחֵי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי:

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לַחֵי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאִי:

אִישׁ אֱלָקִים קָדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתָהּ, לֵב חָכֵם
יִשְׁכִּיל פִּיהוּ, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיוֹן, קָדוֹשׁ הוּא מִהַרְיוֹן, מְאוֹר גְּלִיל
הָעֲלִיוֹן, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

גְּבוּר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מְלֵא מִדַּע
וְחֻכְמָה, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

דָּרַשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, בְּעוֹז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלָה מַעֲלוֹת רְמוֹת,
אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

הַחֲבֵא בְתוֹךְ מַעֲרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שֶׁסָּם לְמַד סִתְרֵי
תּוֹרָה, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

וְשֶׁסָּם נִבְרָא מַעֲן לוֹ, וְחָרוֹב לְמַאֲכָלוֹ, מַה טוֹב חֶלְקוֹ
וְחֻבְלוֹ, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ, דִּין רִיכָא וְבֶר רִיכָא, זָכָה רַבִּים
וְזָכָה, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

חֲדַשׁ כַּמָּה הַלְכוֹת, הֵם בְּמִשְׁנֵה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמְּרַגִּיז
מִמְלָכוֹת, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

טַהַר אֶת עֵיר טְבַרְיָה, עֲשֵׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ
מִשְׁמֵיָא, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

יָדַע כָּל הַנְּסֻתוֹת, דְּבִרְיוֹ עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּטַל כַּמָּה
גְּזֵרוֹת, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הַקְּשֵׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא אוֹת
עוֹלָם הָיָה, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

לְכָל יִשְׂרָאֵל הַאִיר, בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר, פְּאוֹר הַחֻמָּה
מִזְהִיר, אֲדוֹנְנוּ בֶר יוֹחָאִי. וְאָמַרְתֶּם:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מקום בחר בשמיא, עם הנביא אחיה, זה מבני עליה,
 ואדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 נחמד מאד למעלה, זכה ליקר וגדלה, כתר עליון לו
 נגלה, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 סיני סיני לו נקרא, ארי שבחבורה, ממנו תצא תורה,
 אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 עשה שבעים תקונים, יקרים מפנינים, בם תתן
 העליונים, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 פתח את פיו בחכמה, הוציא אור תעלומה, תתן זהרי
 חמה, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 צדיק יסוד העולם, גלה מדרכי הנעלים, יכול לפטור
 העולם, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 קולו זמר עריצים, והכרית את הקוצים, והציל
 הלחוצים, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 ראה פניו מאירים, בשבתו עם חברים, עת גלה סוד
 נסתרים, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 שלום רב על משכבו, מה יפיו ומה טובו, דובר אמת
 בלבבו, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:
 תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב
 בעדנו, אדוננו בר יוחאי. ואמרתם:

**אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם
 מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. ואומר,
 מקוה ישראל יי, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף
 הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:**

דָּבָר אַחַר צוּפִים, אֵלֶיךָ לְמוֹדֵי ה', דְּנַהְרִין בָּהּ,
וּמִתְמַן יִנְקִין נְבִיאִין. בַּר מַמְשֵׁה דְאַסְתִּילָךְ
לְעִילָא. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְכִלְיָן כְּלָהוּ בְחַד,
כְּלָם בְּאַחַד, הִם נְחַמְדִים.

דָּבָר אַחַר יְרֵאת ה' טְהוּרָה
עוֹמְדַת לְעַד, בֵּא וּרְאָה, אִם אָדָם
מִשְׁתַּדֵּל בְּרֵאוּשׁוֹנָה בְּמִקּוֹם הַזֶּה
שְׁנַקְרָא יְרֵאת ה', אֲזִי תוֹרְתוֹ
עוֹמְדַת לְעַד. מַה הֵטַעַם? כְּדִי
שִׁיכְנַס מִכָּאן לְאַמוּנָה, מִהֲפַתַּח
הַזֶּה שֶׁל הַכֹּל. וּכְשֶׁפּוֹחַד מִן
הַמִּקּוֹם הַזֶּה, מִתְגַּדֵּל הַמִּקּוֹם הַזֶּה
וְיוֹשֵׁב בְּאוֹר עִם הַמְּלָךְ, מִשׁוּם
שֶׁהוֹצִיאָהּ בֵּן טוֹב לְעוֹלָם.

וְעַל כֵּן אָמַר שְׁלֹמֹה (קהלת יב) סוף
דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא.
הַסּוֹף הַזֶּה, סוֹף הַדְּרָגוֹת. סְמ"ך
רַבְתִּי, שֶׁהַמִּקּוֹם הַזֶּה נִקְרָא סְמ"ך.
מִשְׁבָּאָה הָאֲשֶׁה, בֵּא סְמ"ך,
שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּסְגֹּר בְּיַד
תַּחֲתוֹנָה. וּמִתִּי הִיא בְּשִׁלְמוֹת
וּבְגִדֵי רֵב? כְּשֶׁאָדָם פּוֹחַד מִמֶּנָּה
בְּהַתְחַלָּה, וְאַחַר כֵּן עוֹשֶׂה אֶת
מִצְוֹת אָבִיו.

זֶהוּ שְׁכַתוּב (קהלת יב) אֶת הָאֱלֹהִים
יֵרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שִׁמֹּר. וְעַל זֶה
כְּתוּב (ויקרא יט) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו
תִּירָאוּ. הַקִּדְּמִים הָאֵם בִּירְאָה
רֵאוּשׁוֹנָה. וְאֶת מִצְוֹתָיו שִׁמֹּר -
מִצְוֹת ה'. מִי עוֹשֶׂה הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
לְמַעֲלָה? מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֶת זֶה. זֶהוּ
שְׁכַתוּב כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, וְאִז
נִשְׁלַם הָאָדָם לְמַעֲלָה.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי כד) יֵרָא אֶת ה'
בְּנֵי וְמֶלֶךְ. יֵרָא אֶת ה' - לְחַבְר
הִירְאָה בְּקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּנֵי
וְמֶלֶךְ - לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹר מֵהָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה, שְׁנַקְרָאת מְלָךְ, לְבֵן
הַכּוֹר הַזֶּה, לְהַכְנִס מִמֶּטָה
לְמַעֲלָה. דְּבַר אַחַר בְּנֵי וְמֶלֶךְ -
תַּמְשִׁיךְ הָאוֹר מֵהֶבֶן לְבַת,
שְׁנַקְרָאת מְלָךְ.

וְעַם שׁוֹנִים אֵל תַּתְעַרְב (מש) - שְׁלֹא

דָּבָר אַחַר צוּפִים, אֵלֶיךָ לְמוֹדֵי ה', דְּנַהְרִין בָּהּ,
וּמִתְמַן יִנְקִין נְבִיאִין. בַּר מַמְשֵׁה דְאַסְתִּילָךְ
לְעִילָא. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְכִלְיָן כְּלָהוּ בְחַד,
אֵינוֹן נְחַמְדִים.

דָּבָר אַחַר יְרֵאת ה' טְהוּרָה עוֹמְדַת לְעַד. תָּא
חֲזִי, אִי בַר נֶשׁ אֲשֶׁתַּדֵּל בְּקַדְמִיתָא בְּהֵאִי
אַתְרָא דְאִיקְרֵי יְרֵאת ה', כְּדִין אֲרִיִּיתִיהּ עוֹמְדַת
לְעַד. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דִּיעוֹל מִכָּאן
לְמַהִימְנוּתָא, מַהֵאִי פְתַחא דְכוּלָּא. וְכַד דְּחִיל
מַהֵאִי אַתְרָא, אַתְרִבְרָבָא הֵאִי אַתְרָא, וְיִתְבָּא
בְּנַהֲרֵירוֹ עִם מְלָכָא, בְּגִין דְאַפִּיקַת בְּרָא טְבָא
לְעִלְמָא.

וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה, (קהלת יב יג) סוף דְּבַר הַכֹּל
נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא. הֵאִי סוֹף, סוֹף
דְּדְרָגִין. סְמ"ך רַבְתָּא, דְּהֵאִי אַתְר סְמ"ך אַקְרִי.
מִדְּאַתַּת אַתְתָּא, אַתָּא סְמ"ך, דְּכַתִּיב (בראשית ב כא)
וַיִּסְגֹּר בְּיַד בְּשַׁר תַּחֲתוֹנָה. וְאִימְתִי הִיא בְּשִׁלְמוֹ
וּבְרִבּוֹ (דף נו ע"ב) סְגִי. כַּד בַּר נֶשׁ דְּחִיל מִינָהּ
בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתְרָא עֲבִיד פְּקוּדֵי אָבִיו.

הֵרָא הוּא דְכַתִּיב, (קהלת יב יג) אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא
וְאֶת מִצְוֹתָיו שִׁמֹּר. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ויקרא
ט א) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. אַקְדִּים אִימָא
בִּירְאָה בְּקַדְמִיתָא. וְאֶת מִצְוֹתָיו שִׁמֹּר, מִצְוֹת
ה'. מֵאֵן עֲבִיד שְׁמָא קְדִישָׁא לְעִילָא. מֵאֵן
דְּעֲבִיד דָּא. הֵרָא הוּא דְכַתִּיב, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם,
וּכְדִין אֲשֶׁתִּילִים הָאָדָם לְעִילָא.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי כד כא) יֵרָא אֶת ה' בְּנֵי וְמֶלֶךְ.
יֵרָא אֶת ה', לְחַבְרָא יֵרָאֵה בְּקוּדְשָׁא בְּרִין
הוּא. בְּנֵי וְמֶלֶךְ, לְאַמְשָׁכָא נַהֲרֵירוֹ מֵאִימָא
עִילָאֵה, דְאִיקְרֵי מְלָךְ. לְהֵאִי בְּרָא בּוּכְרָא,
לְמִיעֵל מִתְתָּא לְעִילָא. דְּבַר אַחַר בְּנֵי וְמֶלֶךְ,
תַּמְשִׁיךְ נַהֲרֵירוֹ מִבְּרָא לְבְרָתָא, דְאִיקְרִית מְלָךְ.
וְעַם שׁוֹנִים אֵל תַּתְעַרְב, דְּלֹא יִשְׁנֵה מִסְדְּרָא

דְּמַהִימְנוּתָא. דְּהָא בְּקַדְמִיתָא בְּעֵי לְאַשְׁתְּדִלָּא
בְּהָאֵי יִרְאָה, דְּאִיהִי פִתְחָא דְכוּלָּא. וּלְבַתֵּר
בְּתוֹרָה דְּבִכְתָּב, דְּאִיהִי לְעֵילָא. בְּגִין דְּכָל בַּר
נָשׁ דְּלֹא דְחִיל חֲטָאָה, לִית לִיה רְשׁוּ לְמִיעֵל
לְהָאֵי פִתְחָא דְּמַהִימְנוּתָא. פִּינּוּן דְּמַהִימְנוּתָא
דְּחִינּוּן לִיה, מִכְּלָא דְּחִינּוּן לִיה, דְּלִית לִיה בְּמֵאֵי
דִיעוּל לְכוּלָּא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קיח ט) זֶה
הַשֹּׁעַר לָהּ.

וְעַד דָּא אֵיתְעָרוּ קַדְמָאֵי, כָּל שְׂרֵאֲת חֲטָאוּ
קוֹדְמַת לְחֲכָמְתוּ חֲכָמְתוּ מִתְקַיִימַת.
דִּיתְבָּא חֲכָמָה עַל כְּנֵה אֲשֶׁר נִטְעָה יְמִינָה,
דְּאֶקְרִי כְבוֹד אֵל.

וְאִם בַּר נָשׁ לֹא דְחִיל מִינָה, אִיהִי מִיִּסְרַת לִיה,
דְּאֶתְמַנַּת לְיִיסְרָא בְּנֵי נָשָׂא. הִדָּא הוּא
דְכְתִיב, (משלי ו כג) וְדָרַךְ חַיִּים תּוֹכַחֲוֹת מוֹסֵר. מֵאֵן
הוּא דָרַךְ לְאֵילָנָא דְּחִיָּא. הַהוּא דְּאֶתְמַנָּא עַל
עֲלָמָא, לְיִיסְרָא בְּנֵי נָשָׂא דְּלֹא יִטְעִינּוּ
מְאוּרְחִיָּה.

וְעַם כָּל דָּא, בְּעֵי לְקַשְׂרָא לָהּ לְעֵילָא, בְּגִין
דְּאֶתְקַרְיָא גּוֹפָא, וּבְעֵיתוּ (וּבְעִיָּא) נִשְׁמַתָּא.
וְנָדָב וְאֲבִיָּהוּ, עַל דְּלֹא קָשִׁירוּ לָהּ, וְנִטְלוּ מִינָה
נִשְׁמַתָּא, נִטְלַת נִשְׁמַתְהוּן, וְגוֹפָא דִילְהוּן קָיִים,
כְּגוֹנוּנָא דְעֶבְדוּ. וְיִשְׁמִימוּ עֲלֵיהָ קִטְרַת.

בְּגִין דְּלִית לָהּ מְדִילָה חַיִּים כְּלוּם. וְעֵץ חַיִּים
יְהִיב בָּהּ חַיִּים. בְּגִין כְּפָּה אִיהִי גּוֹפָא. יַעֲקֹב,
נִשְׁמַתָּא. עֲתִיקָא, נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא.

וּפְנִחָם דִּיהִב שְׁלוּם בְּאַרְצָן. חַיִּים בְּאַרְצָן.
אִיתוּסְפָּה לִיה נִשְׁמַתָּא, וְנִהְרָא לִיה
אֲנַפְהָא, בְּגִין דְּאֶתְעָר חַיִּים לְקַבְלָהּ, וְעַל דָּא
(שם טו טו) בְּאוּר פְּנֵי מְלַךְ חַיִּים. כִּד הָאֵי מְלַךְ
דְּלַתְפָּא, נִהְרָא אֲנַפְהָא, חַיִּים אֶתְדַבְּקוּ בָּהּ.
דְּבַר אַחַר בְּאוּר פְּנֵי מְלַךְ חַיִּים, דָּא יַעֲקֹב,
חַיִּים, דְּאֶתְיִין לִיה מְאִימָא. וּבְגִין פִּינְחָס

יִשְׁנֵה מְסַדֵּר הָאֲמוּנָה. שְׁהִרִי
בְּהַתְחִלָּה צְרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בִּירְאָה
הַזֵּה, שְׁהִיא הִפְתַּח לְכָל, וְאַחַר
בְּתוֹרָה שְׂבִכְתָּב, שְׁהִיא לְמַעְלָה.
מִשׁוּם שְׂכָל אָדָם שְׂאִינוּ יִרָא
חֲטָא, אֵינן לוֹ רְשׁוּת לְהַכְנִס לְפִתְחַת
הָאֲמוּנָה הַזֵּה. כִּינּוּן שְׂמֵהִפְתַּח הַזֵּה
דוּחִים אוֹתוֹ - מֵהַכֵּל דוּחִים אוֹתוֹ,
שְׂאִין לוֹ בְּמָה שְׂיַכְנִס לְכָל. זֶהוּ
שְׂכָתוּב (תהלים קיח) זֶה הַשֹּׁעַר לָהּ.
וְעַד זֶה הַעִירוּ הַקְּדָמוֹנִים, כָּל
שְׂרֵאֲת חֲטָאוּ קוֹדְמַת לְחֲכָמְתוּ,
חֲכָמְתוּ מִתְקַיִימַת. שְׂיִוִּשְׁבַת
הַחֲכָמָה עַל (תהלים ט) כְּנֵה אֲשֶׁר
נִטְעָה יְמִינָה, שְׂנַקְרָאֲת כְּבוֹד אֵל.
וְאִם אֵינן אָדָם יִרָא מִמֶּנָּה, הִיא
מִיִּסְרַת אוֹתוֹ, שְׂהַתְמַנָּה לְיִיסַר
אֵת בְּנֵי הָאָדָם. זֶהוּ שְׂכָתוּב (משלי
ו וְדָרַךְ חַיִּים תּוֹכַחֲוֹת מוֹסֵר. מִי
הוּא הַדָּרַךְ לְעֵץ חַיִּים? הַהוּא
שְׂהַתְמַנָּה עַל הַעוֹלָם לְיִיסַר אֵת בְּנֵי
הָאָדָם שְׂלֹא יִטְעוּ מְדַרְכוּ.

וְעַם כָּל זֶה צְרִיף לְקַשְׂרָה לְמַעְלָה,
מִשׁוּם שְׂנַקְרָאֲת גּוֹרָה, וּצְרִיכִים
(הַצְרִיכָה) נִשְׁמָה. וְנָדָב וְאֲבִיָּהוּ, עַל
שְׂלֹא קָשִׁירוּ אוֹתָהּ, וְנִטְלוּ מִמֶּנָּה
הַנִּשְׁמָה, לְקַחָה אֵת נִשְׁמַתָּם,
וְגוֹפָס קָיִם, כְּמוֹ שְׂעֵשׂוּ. (ויקרא י
וְיִשְׁמִימוּ עֲלֵיהָ קִטְרַת.

מִשׁוּם שְׂאִין לָהּ מִשְׁלָה חַיִּים
כְּלוּם, וְעֵץ חַיִּים נוֹתֵן בָּהּ חַיִּים,
מִשׁוּם כְּפָּה הִיא גּוֹרָה. יַעֲקֹב -
הַנִּשְׁמָה. הַעֲתִיק - נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה.
וּפְנִחָם שְׂנַתֵּן שְׁלוּם בְּאַרְצָן, חַיִּים
בְּאַרְצָן, נוֹסְפָה לוֹ נִשְׁמָה וְהֵאִירָה
לוֹ פְּנִיָּה, מִשׁוּם שְׂעוּרֵר חַיִּים
כְּנַגְדָּהּ, וְעַל זֶה בְּאוּר פְּנֵי מְלַךְ
חַיִּים. כְּשֶׁהִמְלִךְ הַזֵּה שְׂלַמְטָה,
פְּנִיָּה מְאִירִים, חַיִּים נְדַבְּקִים בָּהּ.
דְּבַר אַחַר בְּאוּר פְּנֵי מְלַךְ חַיִּים,
זֶה יַעֲקֹב, חַיִּים, שְׂבָאִים לוֹ
מִהָאֵם. וּמִשׁוּם פְּנַחַס הַתְּקִים
הַעוֹלָם, שְׂחַבְר בְּרִית בְּלִילָה. זֶהוּ
שְׂכָתוּב אִם לֹא כְרִיתִי יוֹמָם

ולילה. מה הטעם יומם?
שהתחברה מ"ם סתומה ביום,
ומאירה בלילה. ואלמלא זה,
חקות שמים וארץ לא שמתו, אלו
חקות שקבועים בזה, חקות
התורה לא יתקיימו. ומתי
יתקיימו? כשצדקו יחדו.

גם עבדך נזהר בהם, מלטעות
בתקוני המלך. שהרי בכל לילה
משתדל בהם לחברם יחד. זהו
שכתוב (תהלים קיט) חצות לילה
אקום להודות לך. על משפטי
צדקך - שמשפטים שהם
נחמדים, וכלולים מכלם, יתחברו
בצדק הזו.

ואז, כאשר מתחברים, הם
שומרים שלא יתקרב למקדש
ערל וטמא. וכשהם שומרים
אותה השמירה, שהיא סוף
הדרגות שהוא עקב, אזי היא רב
שמתחברת למעלה. ועל זה כתוב
(משלי כב) עקב ענוה יראת ה'. עקב
ענוה נתנה יראת ה'. ענוה - כמו
שנאמר (במדבר יב) והאיש משה ענו
מאד, ונקרא (דברים לג) איש
האלהים, וכתוב (תהלים יח) וענוותך
תרבני.

וכתוב ראשית חכמה יראת ה',
משום שבראש צריך לירא ממנה,
ואחר כך לעלות בחכמה. דבר
אחר, ראשית חכמה יראת ה' -
זו היראה העליונה, ומשום שהיא
ראש לפתחוננים לקחה שם
העליון. ועל זה נקראת עטרת,
בשם הפתח העליון, השמיר
מהכל, ליחד הראש עם הסוף,
ובשם אחד נכללת.

דבר אחר (תהלים יט) בשמרים עקב
רב - אותם משפטים שומרים את
העקב רב הזה, שהרי יעקב, בעל
הבית, שומר ביתו. והרי העירו
על אותו (עקב) שנטל אמנותו של
יעקב, שפרע שבע פריעות, לבטל

אתקיים עלמא, שהוא חיבר ברית בלילה. הדא
הוא דכתיב, (ירמיה לג כה) אם לא בריתי יומם
ולילה. מאי טעמא יומם. דהא אתחברת מ"ם
סתומה ביום, ונהיר בלילה. ואלמלא האי.
חקות שמים וארץ לא שמתו, אלן חוקות
דקביעין בהאי חוקות התורה לא יתקיימו.
ואימתי יתקיימו, כד צדקו יחדו.

גם עבדך נזהר בהם, מלמיטעי מתיקוני
דמלפא. דהא בכל ליליא אשתדל בהו,
לחברא לון פחדא. דהא הוא דכתיב, (תהלים קיט
סב) חצות לילה אקום להודות לך. על משפטי
צדקך, דמשפטים דאינון נחמדים, וכלילן
מכולם, יתחברון בהאי צדק.

וכדין כד מזדווגין, אינון נטרין דלא יתקרב
למקדש ערל וטמא. וכד אינון נטרין
לה להאי שמירה סופא דדרגין דאיהו עקב,
כדין איהי רב אתחברת לעילא. ועל דא כתיב,
(משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה'. עקב ענוה, יתבה
יראת ה'. ענוה: כמא דאתמר (במדבר יב ג) והאיש
משה ענו מאד. ואיקרי (דברים לג א) איש האלהים.
וכתיב (תהלים לח ו) וענוותך תרבני.

וכתיב, (שם קיא ז) ראשית חכמה יראת ה'. בגין
דברישא בעי למדחל מינה, ולבתר
לסלקא בחכמה. דבר אחר ראשית חכמה
יראת ה', דא יראה עילאה. ובגין דהיא רישא
לתתאי נקטא שמא דעילאה. ועל דא אקרי
עטרת, בשמא דכתרא עילאה, טמירא דכולא,
ליחדא רישא בסופא, ובחד שמא אתפלילת.
דבר אחר בשמרים עקב רב, אינון משפטים
נטרין להאי עקב רב, דהא יעקב, מאריה
דביתא, נטיר ביתיה. והא איתערו בההוא (עקב)
דנסיב אומנותא דיעקב, דכרע שבע פריעין,

לְבַטְלָא שְׁבַע רִישֵׁי דְחֻוּיָא, דְּלֵא יִקְרַב לְמַקְדָּשָׁא.

שבעה ראשי הנחש, שלא יקרב למקדש.

גַּם מְזִידִים חֲשׂוּף עַבְדָּךְ, זְדִים: דָּא נַחֲשׁ דְרָכִיב עֲלֵיהּ (סמא"ל). חֲשׂוּף עַבְדָּךְ, כְּגוֹן הַהוּא עַבְדָּא דְכָל מַפְתָּחֵן דְמֵאֲרִיָּה בִידֵיהּ, אָמַר דְהִיא בַחֲשׂוּכָא וְטְלִימוּתָא, בְּגִין אִינוּן זְדִים דְשִׁלְטוּ בְּעֵלְמָא, וְגֵרְמוּ מִיְתָהּ. וְזִמְנִין פְּגִימָא סִיְהָרָא, וְשִׁלִּיט חֻוּיָא.

גם מזידים חשוף עבדך, זדים - זה הנחש שרוכב עליו (סמא"ל). חשוף עבדך - כמו אותו העבד שכל מפתחות אדונו בידו, אמר שהיא בחשכה וצלמות, בשביל אותם זדים ששלטו בעולם וגרמו מיתה, ולפעמים פגומה הלכנה, ושולט הנחש.

וְדוּד הוּהּ בְּעֵי רַחֲמִין עַל דָּא, וְאָמַר אֵל יִמְשְׁלוּ בֵי אָז אִיתָם, דְּלֵא יִשְׁלוּט בְּאַתְרֵיהּ. לְנִטְרָא הַהוּא עֵקֵב, עַל יְדָא דִיעֵקֵב, דְּאִקְרִי רַב, בְּרָא בּוּכְרָא. דְּלִית לָךְ בְּעֵלְמָא דְאַתְגַּבְר לְקַבְלֵיהּ דְהֵאֵי נַחֲשׁ, פְּוֹתִיָּה דִיעֵקֵב, וְאַעֲדִי יְתִיָּה מֵאַחַסְנִתִּיָּה, בְּגִין דְהוּא מֵאֲרִיָּה דְבִיתָא, דְּלֵא יִסְאֵב בִּיתִיָּה.

ודוד הנה מבקש על זה רחמים, ואמר אל ימשלו בי אז איתם, שלא ישלט במקומו. לשמר אותו העקב על יד יעקב, שנקרא גדול, בן בכור. שאין לך בעולם שהתגבר כנגד הנחש הזה כמו יעקב, והסירו מנחלתו, משום שהוא בעל הבית, שלא יטמא ביתו.

בִּינוּן דְּלֵא יִשְׁלוּט, כְּדִין, אָז אִיתָם. אָז: אֵלִיָּהּ, נְהִירוּ דְעֵתִיקָא. זִי"ן, שְׁבַע דְרָגִין דְכְּלִילָן בְּיַעֲקֹב. כִּינוּן דְכָל הַאֵי אַתְחַבְר, כְּדִין אֶהְיָה תָם. דְּהֵכִי אִקְרִי מַכְתָּם, מָךְ וְתָם. מָךְ: בְּגִין דְּלִית לָהּ נְהוּרָא מְדִילָהּ. תָם: כַּד סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא, וְנְהָרָא בְּנְהִירִין עֵילְאִין, כְּדִין תָם. וְעַל דָּא (שם טו א) מַכְתָּם לְדוּד.

ביון שלא ישלט, אז איתם. אז: אל"ף, אור העתיק. זי"ן, שבע דרגות שכלולות כיעקב. כיון שכל זה התחבר, אז אהיה תם. שכה נקרא מכתם - מך ותם. מך - משום שאין לה אור משלה. תם - כשהלכנה בשלמות ומאירה באורות עליונים, אזי תם, ועל זה מכתם לדוד.

אִימְתִי. כַּד אַתְנַטְרִית סִיְהָרָא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (שם) שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ. מֵאֵי חֲסִיתִי, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (שם נב ב) חֲסִיָּה נַפְשִׁי.

מתי? כשנשמרת הלכנה. זהו שכתוב (תהלים טז) שמרני אל כי חסיתי. מה זה חסיתי? כמו שנגאמר (שם נב) חסיה נפשי.

מֵאֵי טַעֲמָא שְׁמַרְנִי אֵל. סִטְרָא דְאַבְרָהָם פְּעָא לְאַתְעָרָא, דִּינְהִיר חֲסֵד עֵילְאָה, לְחַסְדֵי דוּד הַנְּאָמְנִים. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (שם קג יז) וְחֲסֵד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. חֲסֵד: דָּא אַבְרָהָם. דְּנִקִּיט מְעוֹלָם עֵילְאָה נְהִירוּ וְחַיִּים, וְיַהֲיֵב לְעוֹלָם בְּתַרְאָה, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאִיו. הוּא עוֹלָם בְּתַרְאָה דְתִלְיָא בֵּיהּ יְרֵאָה.

מה הטעם שמרני אל? צדו של אברהם שצריך לעורר, שאיר חסד עליון לחסדי דוד הנאמנים. זה שכתוב (שם קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם. חסד - זה אברהם, שלקח מהעולם העליון אור וחיים ונתן לעולם האחרון. זהו שכתוב ועד עולם על יראיו. הוא העולם האחרון שתלוייה בו היראה.

הוא עולם על יראיו. הוא עולם בתראה דתליא ביה יראה.

וְכַרְיִן, וְצִדְקָתוֹ דַּא עוֹלָם בְּתִרְאָה, דְּאִקְרִי צְדָקָה.
 לְבַנְי בְּנִים, דִּינְקָא לְמִשְׁרִיתָא דְּאִיקְרוּן
 בְּנֵי בְּנִים. דִּהָא שִׁית עֵילְאִין דִּנְהֲרִין לָהּ, אִיקְרוּן
 בְּנִים. כְּמָה דְּאֵתָא אָמַר (ש"ה ט א 1) בְּנֵי אָמִי נְחָרוּ
 בִּי. וּכְתִיב (תהלים קיג ט) אִם הַבְּנִים שְׂמִיחָה. וְאֵלִין
 דְּסִתְרִי הָאִי עוֹלָם בְּתִרְאָה, אִיקְרוּן בְּנֵי בְּנִים.
 אִימְתִי, פִּד נְטָרִי קִיּוּמִיָּה. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב,
 (שם קג יח) לְשִׁמְרֵי בְּרִיתוֹ.
 הָא חֲזִי, בְּגִין דִּהֲנִי בְּנֵי בְּנִים, לֹא נְטָרוּ קִיּוּמִיָּה
 בְּקַדְמִיתָא, וְזַבִּינוּ לִיָּה לְאַרְעָא נּוֹכְרָאָה,
 אַתְגְּזֵר עֲלֵיהוֹן עוֹנְשָׂא.

וְדַא בְּעָא מִשָּׁה, פִּד חֲמָא דִּיתְעַבִּיד דִּינָא בְּאִינוּן
 עֲשָׂרָה הֲרוּגֵי מַלְכוּת. וּמָאן (ו'א) הוּא
 אֲוִרִיתָא דִּילְהוֹן. אָמַר לִיָּה, חֲזוּר לְאַחֲרֵךְ,
 לְאִינוּן דְּשָׂרְאָן אַחֲרֵי מִשְׁפָּנָא, דְּזַבִּינוּ לְהָאִי
 צְדִיק. אָמַר לִיָּה, (ד' טו ע"א) וּמָאִי שָׁנָא בְּאֵלִין
 גּוֹפִין. אָמַר לִיָּה, כְּךָ עֲלָה בְּמַחֲשָׁבָה, וְלִית
 דִּיכּוֹל לְאַדְבָּקָא.

וְעַד דַּא אֲשַׁמְדַּל דְּדוּד, לְבָרְכָא לְהָאִי אַתְרָא,
 דְּאֵתִי מְנִיָּה נְהִירוּ. וְאָמַר (תהלים קטו יב) ה'
 זְכַרְנוּ יְבָרְךָ, דַּא צְדִיק. יְבָרְךָ אֵת בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 הָאִי צְדִיק יְבָרְךָ אֵת בֵּית יִשְׂרָאֵל. יְבָרְךָ אֵת בֵּית
 אַהֲרֹן, סִטְרָא דְּחֻסְדָּא דְּאִית בֵּיהּ, דְּאִקְרִי בֵּית
 אַהֲרֹן, פִּד אַתְחַבְּרַת לְחֻסְדָּא. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב,
 (שמות כג) וַיִּקַּח אַהֲרֹן אֶת אֱלִישֶׁבֶ"ע בֶּת עַמִּינָדָב,
 דְּאַתְחַבְּרַת לְאֵל.

יְבָרְךָ יְרָאִי ה', אֵלִין יְתִבִי מִשְׁפָּנָא, דְּשָׂרְאָן
 בְּהָאִי יְרָאָה. הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדוֹלִים,
 כְּמָה דְּאֵתָא אָמַר (תהלים קד כח) חֵיוֹת קְטַנּוֹת עִם
 גְּדוֹלוֹת. חֵיוֹת קְטַנּוֹת, כָּל אִינוּן רְבִרְבָן דִּנְפִקוּ
 מֵאִינוּן בְּנֵי בְּנִים, כְּמָה דְּאֵתָא אָמַר (במדבר ב ט) כָּל
 הַפְּקָדִים לְמַחְנֵה יְהוּדָה. עִם גְּדוֹלוֹת, אִינוּן
 שְׂבִטִין.

בְּא וּרְאָה, מִשּׁוּם שְׂבִנֵי הַבְּנִים
 הָלְלוּ לֹא שְׁמְרוּ אֵת בְּרִיתוֹ
 כְּבִרְאשׁוֹנָה, וּמְכָרוּ אוֹתוֹ לְאַרְץ
 נְכַרְיָה, נִגְזַר עֲלֵיהֶם עֲנִשׁ.
 וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ מִשָּׁה, כְּשֶׁרָאָה
 שֶׁעָשָׂה דִין בְּאוֹתָם עֲשָׂרָה הֲרוּגֵי
 מַלְכוּת: וּמָה (ו'א) הִיא תוֹרַתָם?
 אָמַר לוֹ: חֲזוּר לְאַחֲרֵיךְ, לְאוֹתָם
 שְׁשׁוּרִים אַחֲרֵי הַמִּשְׁפָּן, שְׁמְכָרוּ
 אֵת הַצְּדִיק הַזֶּה. אָמַר לוֹ: וּמָה
 שׁוֹנֵה בְּגוֹפִים הָלְלוּ? אָמַר לוֹ: כְּךָ
 עֲלָה בְּמַחֲשָׁבָה, וְאִין מִי שֶׁיְכּוֹל
 לְהַשִּׁיג!
 וְעַד זֶה הַשְּׁמַדֵּל דְּדוּד לְבָרְךָ אֵת
 הַמְּקוֹם הַזֶּה, שְׂבָא מִמְּנֵי אוּר.
 וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זְכַרְנוּ יְבָרְךָ -
 זֶה צְדִיק. יְבָרְךָ אֵת בֵּית יִשְׂרָאֵל
 - הַצְּדִיק הַזֶּה יְבָרְךָ אֵת בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. יְבָרְךָ אֵת בֵּית אַהֲרֹן - צַד
 הַחֻסְדָּא שֶׁיֵּשׁ בֵּיהּ, שְׁנִקְרָא בֵּית
 אַהֲרֹן, כְּשֶׁמַּתְחַבְּרַת לְחֻסְדָּא. זֶהוּ
 שְׂבִטוֹב (שמות ו) וַיִּקַּח אַהֲרֹן אֶת
 אֱלִישֶׁבֶ"ע בֶּת עַמִּינָדָב,
 שֶׁהַתְּחַבְּרָה לְאֵל.
 יְבָרְךָ יְרָאִי ה' - אֵלּוּ יוֹשְׁבֵי
 הַמִּשְׁפָּן, שְׁשׁוּרִים בִּירְאָה הַזֹּאת.
 הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדוֹלִים - כְּמוֹ
 שְׂבִטוֹב (תהלים קד) חֵיוֹת קְטַנּוֹת עִם
 גְּדוֹלוֹת. חֵיוֹת קְטַנּוֹת - כָּל אוֹתָם
 גְּדוֹלִים שֶׁיֵּצְאוּ מֵאוֹתָם בְּנֵי בְּנִים,
 כְּמוֹ שְׂבִטוֹב (במדבר ב ט) כָּל הַפְּקָדִים
 לְמַחְנֵה יְהוּדָה. עִם גְּדוֹלוֹת -
 אוֹתָם שְׂבִטִים.

ועל דא, כל דעבר על פקודיאי, יהיב אגרא בקע לגלגולת, למהוי כופר להווא נפש, ויתפשט מנה נהירו, כד אתחבר מינא כסף לגבה. ועל דא יברך את בית אהרן, כד אתוסף בה ברכתא, ואתער מינא לגבה, בהווא כסף, כדין ברכתא דילה נגיד באינון דדחלין מינה. הא חזי, כל בר נש דתב בתיובתא קמי מאריה, ודחיל כל יומא מההוא חובה דעבד. קודשא בריך הוא מחיל ליה, ולא גבי מניה. דהא אחוי דיוסף, דחילו סגי נפל עליהו, כד חזו דאסתלק אבוהון לעילא, וחזו גרמייהו בגלותא על ההוא חובא, עד דאמר להו יוסף, (בראשית נ יט) אל תיראו. לא תדחלו ודאי מעונשא בהאי זמנא, כי התחת אלהים אני. ודאי אסתלקנא לעילא מההוא אתרא. ודרגא דילי נהיר, לסטרא (לסטר) בי דינא, לאנהרא לכו, דאתון תחות ההוא אתרא.

כד חמא דוד למאריה דביתא דאמר כן. אמר (תהלים קטו יב) ה' זכרנו יברך, ההוא דיתב בעלמא דדכורא. ה', לעילא לעילא, יברך תיה בעטרין עילאין. דהא פלהו שבטין בר מיוסף, בעלמא דנוקבא יתבין, ומתברכין מגיה.

הווא אתרא, יברך את בית ישראל ודאי, ביתו דדוד. יברך את בית אהרן, דיתער סטרא דחסד דילה. יברך יראי ה' הקטנים. בגין כן יוסף ה' עליכם, מסטרא דיוסף, דהוא עליכם, איתער ברחמי עליכון. דהא (הווא) חובא יוסף מחיל לתתא, ואמר (בראשית נ כא) אנכי אכלל אתכם ואת טפכם. בגין כן עליכם ועל בניכם, ויגין זכותיה עליכון, ועל בניכון, ולא יתפשוץ בחוביכון, ולא ישלוט עליכון ההוא חוץ. בגין כן (תהלים יט יד) אל ימשלו בי אז איתם,

ועל כן, כל העובר על הפקודים נתן שכר, בקע לגלגלת, להיות כפר לאותה נפש. ויתפשט מנה האור, כשמתחבר הימין, הכסף, אליה. ועל זה יברך את בית אהרן, כשנוספה בה ברכה, ומתעורר אליה הימין, באותו הכסף, אז ברכתה שופעת באותם היראים ממנה.

בא וראה, כל אדם ששב בתשובה לפני רבונו ופחד כל יום מאותו חטא שעשה, הקדוש ברוך הוא מוחל לו ולא גובה ממנו, שהרי אחי יוסף, פחד רב נפל עליהם, כשראו שהסתלק אביהם למעלה, וראו עצמם בגלות על אותו החטא, עד שאמר להם יוסף (בראשית נ א) אל תיראו. אל תפחדו ודאי מענש בזמן הזה, כי התחת אלהים אני? ודאי הסתלקתי למעלה מהמקום ההוא. ודרגתי מאיר לצד בית הדין, להאיר לכם, שאתם תחת אותו המקום.

כשראה דוד שבעל הבית שאמר כן, אמר (תהלים קטו) ה' זכרנו יברך. אותו שיושב בעולם הנזכר, ה' - למעלה למעלה - יברך אותו בעטרות עליונות. שהרי כל השבטים, פרט ליוסף, יושבים בעולם הנקבה, ומתברכים ממנו. אותו המקום, יברך את בית ישראל ודאי, ביתו של דוד. יברך את בית אהרן, שיתעורר צד החסד שלה. יברך יראי ה' הקטנים. משום כן יוסף ה' עליכם, מהצד של יוסף, שהוא עליכם, מתעורר ברחמים עליכם. שהרי אותו החטא יוסף מחל למטה, ואמר (בראשית נ א) אנכי אכלל אתכם ואת טפכם. בגין כן עליכם ועל בניכם, ותגין זכותו עליכם ועל בניכם, שלא יתפסו בחטאיכם, ולא ישלט עליכם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad